Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	5CoCsp/18/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6120441287
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Gabriela Világiová
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2024:6120441287.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava-mestská časť Petržalka proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., o zaplatenie 4627,35 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/86/2021-133 zo dňa 27.09.2021, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. žalobu zamietol a II. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 43a ods. 1, § 43c ods. 1 a 2, § 44 ods. 2, § 54a, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451, § 456, § 457 Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že súd primárne posudzoval vznik (existenciu) zmluvného vzťahu medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu, ktorý mal vzniknúť na základ Zmluvy o úvere dňa 11.05.2016. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že zmluva nebola uzavretá na jednej listine, ale prostredníctvom samostatného návrhu a jeho prijatia. Z „Návrhu na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ z neurčeného dňa urobeného žalovaným vyplýva, že žalobca požadoval poskytnutie úveru okrem iného aj s nasledujúcimi parametrami: výška splátky - 75,41 eur, RPMN - 15,26%, celková čiastka na zaplatenie - 6333,11 eur, poplatok za poistenie k úveru - 2,55 eur. Podľa „Potvrdenia o uzatvorení zmluvy“ zo dňa 11.05.2016 vyhotoveného veriteľom (E. E., F.) vyplýva, že tento akceptoval návrh žalovaného s nasledujúcimi parametrami: výška splátky - 75,18 eur, RPMN - 15,20%, celková čiastka na zaplatenie - 6313,32 eur, poplatok za poistenie k úveru - 2,54 eur. So zreteľom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie ustálil, že v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je uvedenie výšky splátky, RPMN a celkovej čiastky na zaplatenie podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej neuvedenie v zmluve (ak zmluva inak vznikla) je sankcionované tým, že takáto zmluva je bez poplatkov a bez úrokov. Je teda zrejmé, že v prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene výšky splátky, RPMN a celkovej čiastky na zaplatenie, dochádza tým k zmene podstatných náležitostí Zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu Zmluvy, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania, uzavretá nebola. V rámci právnej argumentácie ohľadne vyššie uvedeného záveru konajúci súd poukázal na

aplikačnú prax všeobecných súdov SR. Vzťah medzi stranami sporu súd prvej inštancie posudzoval ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu (k vzniku zmluvy, a to aj neplatnej pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím nedošlo). K poskytnutiu úveru došlo zo strany žalobcu 11.05.2016. Týmto došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a zároveň mal žalobca k dispozícii všetky skutkové okolnosti o tom, že zmluva nevznikla. To, či ich takto vyhodnotil alebo nie, je už otázkou právneho posúdenia, ktoré je pre plynutie premlčacej lehoty irelevantné. Subjektívna premlčacia lehota tak podľa súdu prvej inštancie uplynula 11.05.2018 a objektívna premlčacia lehota 11.05.2019. Ak teda žaloba bola podaná až dňa 25.11.2020 (na OS Banská Bystrica) bola podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej doby ako aj objektívnej premlčacej doby, a preto ju súd zamietol. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy ani nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, v dôsledku došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí ustálil, že k uzavretiu Zmluvy o úvere (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky nikdy nedošlo z dôvodu nesúladu návrhu na uzavretie zmluvy s prijatím návrhu. Nakoľko medzi stranami sporu podľa súdu nedošlo k uzavretiu Zmluvy, nárok uplatnený žalobcom súd právne posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca poukázal na absurdnosť záverov súdu prvej inštancie, kedy súd posúdil nárok uplatnený žalobou za nárok z bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol plnením bez právneho dôvodu (a teda spotrebiteľská Zmluva nebola nikdy uzatvorená) a zároveň aplikoval na vec ust. § 54a Občianskeho zákonníka. Pri posudzovaní nároku v zmysle ustanovení o bezdôvodnom obohatení sa s ohľadom na právny názor súdu o neexistencii Zmluvy nemôže aplikovať ustanovenie § 54a OZ, nakoľko toto ustanovenie sa viaže výlučne na vzťahy zo spotrebiteľských zmlúv (čo v prípade plnenia postupcu bez právneho dôvodu nie je naplnené). V prípade neexistencie Zmluvy predstavuje prijatie plnenia jednej strany nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia druhej strane, a teda vzájomný vzťah medzi týmito stranami nemôže byť v žiadnom prípade posúdený ako spotrebiteľský, resp. vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko medzi nimi neexistuje žiadny zmluvný základ. Podľa žalobcu je absurdné, že akákoľvek osoba sa môže bezdôvodne obohatiť v postavení spotrebiteľa, a to bez zmluvného základu. Z vyššie uvedeného má teda žalobca za to, že v prípade posúdenia poskytnutia finančným prostriedkov žalovanému ako plnenia bez právneho dôvodu, resp. za situácie kedy by nárok žalobcu skutočne predstavoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemôže byť plnenie, ktoré je predmetom konania posúdené v zmysle ustanovení o spotrebiteľských vzťahoch, a teda aplikácia ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka nie je prípustná, v dôsledku čoho súd vec nesprávne právne posúdil. Žalobca zároveň poukázal na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko celkové odôvodnenie súdu o neexistencii Zmluvy je podľa neho v priamom vnútornom rozpore s posúdením nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko súd prvej inštancie napriek konštatovaniu neexistencie spotrebiteľskej zmluvy posúdil bezdôvodného obohatenie v zmysle ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Pre úplnosť žalobca uviedol, že zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov obsahuje ako špeciálny právny predpis k ustanoveniam Občianskeho zákonníka jednoznačnú úpravu, ktorá sa vysporiadava s nedostatkom písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere diametrálne odlišne, než ju právne posúdil súd prvej inštancie. Ako vyplýva z uvedeného, Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vo svojom ustanovení § 11 ods. 1 písm. a) nesankcionuje nedostatok písomnej formy neplatnosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere - ale bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Uzavretie zmluvy a poskytnutie úveru nebolo medzi stranami sporné, pričom vyššie citovaný zákon ako špeciálny právny predpis vylučuje, že by nedostatok písomnej formy mal za následok neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto má žalobca za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak napriek uvedenému na vec opomenul aplikovať ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyššie uvedeného zákona. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd vyhovie žalobe žalobcu, resp. napadnutý rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Odvolací súd vo veci už raz rozhodol, a to rozsudkom č.k. XXXXXX/XX/XXXX – XXX zo dňa 26.05.2022 tak, že I. potvrdil rozsudok, II. vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

7. Odvolací súd konštatoval, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne záveru, že medzi stranami nedošlo k uzavretiu oboch Zmlúv je správne. Z dokazovania je zrejmé, že strany mienili uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch. Na samotný kontraktačný proces súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia § 44 ods. 2 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich uzatváranie zmlúv zákon č.129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch nevylučuje. Tieto ustanovenia sa totiž vzťahujú na uzatváranie súkromnoprávnych zmlúv, pričom aj na zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa zákona č. 129/2010 Z .z., o spotrebiteľských úveroch sa subsidiárne aplikuje Občiansky zákonník, ak niet v zákone č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch osobitnej úpravy.

8. Občiansky zákonník kogentne ustanovuje, že v rámci procesu uzatvárania každej zmluvy akákoľvek podstatná zmena oproti návrhu na jej uzavretie predstavuje nový návrh (§ 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka), ktorý podlieha akceptácii.

9. Žalovaný v uvedenom Návrhu na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere požadoval poskytnúť úver vo výške 3.950,- eur s mesačnou splátkou vo výške 75,41 eur, RPMN vo výške 15.26 %, celkovou čiastkou spojenou s Úverom vo výške 6.333,11 eur a poplatkom za Poistenie k úveru vo výške 2,55 eur (č. l. 16). Žalobca v požadovanej výške úver schválil, čo nepochybne vyplýva z Potvrdenia o uzatvorení zmluvy zo dňa 11.05.2016, avšak s inými údajmi (č. l. 21). K zmene údajov došlo v časti výšky mesačnej splátky (oproti žalovaným navrhovanej výške 75,41 eur, žalobca stanovil výšku mesačnej splátky na 75,18 eur), ďalej v časti RPMN (oproti pôvodne uvedenej výške 15,26 %, žalobca stanovil výšku RPMN na 15,20 %, ako aj v časti celkovej čiastky spojenej s úverom (oproti pôvodne uvedenej sume 6.333,11 eur, žalobca uviedol sumu 6.313,32 eur) a v časti poplatkov za Poistenie úveru (pôvodne bol uvedený poplatok vo výške 2,55 eur, následne bola žalobcom uvedená vo výške 2,54 eur).

10. V danom prípade v Návrhu na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver) v časti „Ako a dokedy je možné Zmluvu za týchto podmienok uzatvoriť“ je uvedené nasledovné: „Ak Banka Návrh príjme, k uzatvoreniu Zmluvy dôjde okamihom, keď sa Dlžník o tejto skutočnosti dozvie, najneskôr okamihom poskytnutia Úveru.“.

11. Zákon č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 ako jednu z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza i údaj o RPMN (ods. 2 písm. k) ako aj údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (ods. 2 písm. l). Uvedenie týchto údajov má podstatný vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do úverového vzťahu s dodávateľom.
12. Každá zmluva, teda i zmluva o spotrebiteľskom úvere, je výsledkom určitého procesu vznikajúceho na základe konsenzu zmluvných strán.

13. Odvolací súd opätovne zdôraznil, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca oproti návrhu žalovaného na Návrhu uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere zmenil hodnotu RPMN úveru. Nakoľko RPMN je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, pri jej zmene musí ísť o nový návrh na uzavretie zmluvy.

14. Pokiaľ ide o požiadavku zákona, že údaj o RPMN sa určuje na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, z hľadiska kontraktačného procesu je nutné túto požiadavku vykladať tak, že ide o konsenzus obidvoch zmluvných strán o hodnote RPMN na základe ostatných dojednaných údajov zmluvy.

15. Je pravdou, že údaje pre výpočet, ako aj spôsob výpočtu sú určené zákonom č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, avšak v takom prípade je potrebné sa dohodnúť na takom údaji RPMN, aby zodpovedal zákonu.

16. Údaj o RPMN v čase uzavretia zmluvy je dôležitý z toho hľadiska, že na jeho základe sa spotrebiteľ pri porovnávaní RPMN uvádzaných pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných konkurenciou môže rozhodnúť, či danú zmluvu uzavrie, alebo nie, preto pri zmene tohto údaja veriteľom musí nasledovať

akceptácia zo strany v tomto prípade právneho predchodcu žalobcu, ktorý sa v dôsledku zmeny údaja o RPMN dostáva do pozície akceptanta. Musí mu byť teda vytvorená možnosť schválenia tejto zmeny, prípadne odmietnutia uzavretia zmluvy z dôvodu, že s poskytnutím úveru pri danej RPMN nesúhlasí.

17. Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné. Nakoľko zákon pod sankciou neplatnosti vyžadoval písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 1 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch) návrh na jej uzavretie, ako aj jeho prijatie musia mať písomnú formu, pričom z dokazovania nevyplýva písomné prijatie nového návrhu na uzavretie zmluvy o splátkovom úvere so zmenenou hodnotou RPMN zo strany žalovaného. Keďže v rámci kontraktačného procesu medzi stranami nedošlo k dohode o RPMN spotrebiteľského úveru, nedošlo z dôvodu absencie písomnej formy zmluvy k uzavretiu spornej Zmluvy.

18. Zmluvná sloboda strán nezahŕňa aj právo dohodnúť sa na mechanizme vzniku zmluvy, pretože podľa odvolacieho súdu ustanovenia § 43a a nasledujúce Občianskeho zákonníka majú kogentný charakter a účastníci občianskoprávnych vzťahov sa od nej nemôžu odchýliť. Osobitný kontraktačný proces odlišný od bežného uzavretia zmluvy môže ustanoviť iba zákon a nie dohoda strán (porovnaj Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 354).

19. Je potrebné si uvedomiť, že Návrh na uzatvorenie zmluvy o splátkovom úvere predstavuje návrh na uzavretie zmluvy podľa § 43a Občianskeho zákonníka. Ak žalobca zmenil údaj o RPMN, ale aj údaj o výške mesačnej splátky, údaj o celkovej čiastke spojenej s Úverom ako aj údaj o poplatku za Poistenie úveru, fakticky išlo v zmysle ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutie návrhu žalovaného, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Tento nový návrh musel byť prijatý žalovaným v účastníkmi dojednanej forme. K prijatiu nového návrhu v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka zo strany žalovaného nedošlo, a preto ani zmluva o splátkovom úvere platne vzniknúť nemohla.

20. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie až absurdne aplikoval ust. § 54a Občianskeho zákonníka, ktoré sa vzťahuje na spotrebiteľské zmluvy, aj keď ustálil, že Zmluva o splátkovom úvere nevznikla, odvolací súd uvádza, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným súd prvej inštancie správne posúdil ako vzťah spotrebiteľský. Žalovaný v kontraktačnom procese vystupoval v pozícií spotrebiteľa a ako spotrebiteľ mal záujem vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalobcom, ktorý by v danom prípade bol v postavení veriteľa. Skutočnosť, že kontraktačný proces nebol úspešne dokončený a nedošlo tak k platnému uzatvoreniu Zmluvy o splátkovom úvere automaticky nemôže mať za následok, že na žalovaného ako záujemcu o čerpanie úveru, ktorý v celom kontraktačnom procese vystupoval ako spotrebiteľ, súd ďalej už nebude nahliadať ako na spotrebiteľa a odníme mu tak ochranu, ktorá mu v zmysle platnej právnej úpravy SR a aj komunitárneho práva, ktorým je Slovenská republika viazaná, náleží, a to najmä za situácie, keď žalobcom uplatnený nárok sa odvíja od zmluvy, ktorá by v prípade jej riadneho uzavretia bola posúdená ako spotrebiteľská. V kontexte uvedeného má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ust. § 54a a 100 a nasl. Občianskeho zákonníka a posúdil aj prípadné premlčanie žalobcom uplatneného nároku. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie sa s otázkou premlčania žalobcovho nároku dôsledne vysporiadal a v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal aj na viaceré rozhodnutia súdov SR a ČR, ktoré jeho závery podporujú.

21. Právne bezvýznamným je tvrdenie odvolateľa o porušení procesných predpisov upravujúcich vedenie sporu. Na pojednávaní konanom dňa 27. 09. 2021 súd prvej inštancie v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, s ktorým oboznámil žalobcu a jeho právneho zástupcu (č. l. 130). Žalobca predvolanie na uvedené pojednávanie prevzal s dostatočným časovým predstihom, t. j. dňa 15.07.2021, takže mal dosť času na prípravu pojednávania (v zmysle ust. § 178 ods. 2 CSP sa vyžaduje päťdňová lehota). Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.09.2021 vyplýva, že súd prvej inštancie umožnil k predbežnému právnemu názoru, ktorý vyslovil vyjadriť sa prítomnému právnemu zástupcovi žalobcu (č. l. 131). Právny žalobca k predbežnému právnemu posúdeniu výslovne uviedol, že: „S predbežným právnym posúdením súdu sa nestotožňujeme. Máme za to, že zmluva medzi žalovaným a žalobcom vznikla riadne. Teda nedošlo podľa nášho názoru ani k premlčaniu.“. Ďalej sa žalobca vyjadroval už len k doručovaniu Výzvy zo dňa 12.07.2019 a Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 14.08.2019 žalovanému. Následne sa súd prvej inštancie opätovne obrátil na právneho zástupcu žalobcu s tým, či sa nechce vyjadriť podrobnejšie k predbežnému právnemu názoru, a to k

zhode medzi ofertou a akceptáciou, ktorá zrejme nie je, no tento napriek tomu tvrdil, že zmluva platne vznikla, no právny zástupca žalobcu uviedol, že nie. So zreteľom na vyššie konštatované, odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

22. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.05.2022 sp.zn. XXXXXX/XX/XXXX zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

23. V danom prípade dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho treba považovať za nepreskúmateľné.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa v podanom odvolaní (č.l. 136 a nasl. spisu) súčasťou svojich odvolací námietok učinila okrem iného tvrdenie, že „...v prípade nedostatku písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno na prejednávanú vec aplikovať ustanovenie § 40 ods.1 Občianskeho zákonníka tak, ako to urobil súd prvej inštancie, pretože uvedený zákon je špeciálnym právnym predpisom, ktorý sa vysporiadava s nedostatkom písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, že zmluva nie je absolútne neplatnou ale poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov...“. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa s uvedenou a podľa názoru dovolacieho súdu s podstatnou otázkou pre meritórne rozhodnutie vysporiadal odvolací súd, ktorý na tento žalobkyňou predostretý argument tejto nedal žiadnu odpoveď.

25. Dovolanie žalobkyne za takejto situácie bolo nielen procesne prípustné (§ 420 písm. f) CSP), ale tiež dôvodné (§ 431 CSP), lebo v ňom opodstatnene namietala, že súd (odvolací) jej nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal ďalšími žalobkyňou uvádzanými námietkami. Dovolací súd teda nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné posudzovať otázky súvisiace so správnosťou právneho posúdenia veci (1 Cdo 166/2017, 2 Cdo 88/2017, 3 Cdo 146/2018, 4 Cdo 191/2018, 5 Cdo 29/2016, 8 Cdo 70/2017). Zároveň dovolací súd konštatoval, že ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania v zmysle § 453 ods. 3 CSP.

26. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie znova, keď zobral do úvahy právny názor dovolacieho súdu, v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario, rešpektoval právny názor dovolacieho súdu vyslovujúci v zrušujúcom uznesení, a tak zistil že rozsudok je potrebné zrušiť.

27. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

28. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu držiac sa inštrukcií vyslovených dovolacím súdom, nezistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav a zo zistených skutočností prijal zatiaľ predčasný právny záver keď žalobu zamietol.

29. Dovolací súd konštatoval, že žalobkyňa v podanom odvolaní na č. listu 136 a nasledujúcich spisu, súčasťou svojich odvolacích námietok učinila okrem iného tvrdenie, že v prípade nedostatku písomnej

formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z., nemožno na prejednávnaú vec aplikovať ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, ako to urobil súd prvej inštancie, pretože uvedený zákon je špeciálnym právnym predpisom, ktorý sa vysporiadava s nedostatkom písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, že zmluva nie je absolútne neplatnou, ale poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dovolací súd mal za to, že z dôvodov napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa s uvedenou a podľa názoru dovolacieho súdu podstatnou otázkou pre meritórne rozhodnutie vyporiadal odvolací súd, ktorý na tento žalobkyňou predostretý argument podľa názoru dovolacieho súdu tejto nedal žiadnu odpoveď. Vzhľadom na to, že argumentami, ktoré považoval dovolací súd za podstatné sa nezaoberal ani súd prvej inštancie. Preto odvolací súd mal za to, že bude účelné a hospodárne rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle ust. § 391 CSP.

30. Úlohou súdu prvej inštancie bude znova vo veci konať v intenciách naznačených tak odvolacím, ako aj dovolacím súdom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia dovolacieho súdu, z ktorého niekoľkokrát citoval vo svojom rozhodnutí. Následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme svoje rozhodnutie podľa zásad uvedených v ust. § 220 ods. 2 CSP, tak ako to uviedol i dovolací súd vo svojom rozhodnutí aj náležite odôvodniť.

31. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhradách náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 CSP). Teda trov odvolacích i dovolacích.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.
Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).
Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).